

Пътят към победата

Съвсем наскоро Джулиана Колева от XI „д“ клас, която всички ние в училище познаваме, се завърна с престижна награда от провेलия се в Пловдив шахматен турнир „Шах за младите надежди“. Този приз не е първото отличие в нейните изяви на млад, но амбициозен състезател. Това беше поводът да проведем с нея интервю, за което се надяваме, че ще ви бъде интересно.

- Здравей, Джулиана! Поздравления за твоя пореден успех, който е гордост за цялото училище. Как се чувстваш след тази победа?

- Всеки обича да побеждава и аз не съм изключение. Радвам се, но можех да се представя и по-добре. Ако не бях загубила последната партия, можех да се добера до златния или до сребърния медал.

- Би ли се върнала назад, за да ни разкажеш как започна твоето увлечение по шахмата?

- Започна съвсем случайно. Беше организиран градски шахматен турнир за набиране на деца за шахматен клуб "Шумен 2005". Включих се случайно, защото бях отишла с по-големия си брат и братовчедите си. Оказа се, че играта е много интересна и започнах да тренирам в клуба. Бях на 7 години.

- Разкажи ни по-подробно за състезанията, които са изградили твоя опит.

- Всяко състезание показва приблизително нивото на шахматиста, но най-важни са заниманията и подготовката преди състезанията. Първия си медал спечелих през 2006 година. Всяка година има републикански първенства, в които съм участвала винаги оттогава. На всяко от тях съм успявала да спечеля поне по един медал.

- Как протича твоята подготовка за едно състезание?

- Аз тренирам непрекъснато, не само преди конкретно състезание, и разчитам много на самоподготовката си.

- Как се чувстваш по време на състезание? Каква е емоцията в тези интелектуални двубои?

- Всяко състезание е свързано с голямо напрежение. Партиите продължават понякога над 4 часа и е много трудно да останеш концентриран за толкова дълго време. Колкото и странно да звучи, е много изморително да седиш толкова време неподвижно и в същото време да пресмяташ всички възможни варианти. Затова от време на време шахматистите стават и се разхождат между масите.

- За нас ще бъде интересно да научим от теб какво ти дава и от какво те лишава шахматът.

- Шахматната игра учи на концентрация и развива съобразителността и паметта. Наред с това обаче този спорт отнема цялото свободно време, физическата активност и срещите с приятели. Затова е хубаво шахматът да е съчетан с физически спорт, който натоварва тялото и разтоварва ума.

- Докато се подготвях за нашия разговор, се питах дали според теб шахматът е в състояние да осигури материално в достатъчна степен живота ти. Какъв е твоят отговор?

- Не смятам, че за мен това е възможно, защото имам и други интереси и стремежи освен него. Шахматът за мен е хоби и добра тренировка на ума.

- А има ли бъдеще за твоя любим спорт в България?

- Бъдещето на този спорт в България е трудно, както и на всички спортове. За всяко състезание са нужни средства. Освен това напредването на технологиите се отразява негативно на шахматната игра. За съжаление, има състезатели, които прибегват до използване на скрити камери и микрофони по време на партия, което означава, че срещу теб играе компютър. Ясно е, че срещу такъв противник нямаш никакъв шанс.

- Зная, че се занимаваш и с конен спорт. Как се съчетават двата спорта и още какви увлечения, непознати за нас, има Джулиана?

- Двата спорта се допълват чудесно, но за съжаление покрай училището и шахмата не ми остава време за конен спорт. Много обичам конете и съжалявам, че напоследък изобщо не мога да отделя време за езда.

- Ще позволиш ли да надникнем в света на мечтите ти? Как виждаш бъдещето си?

- Смятам да кандидатствам медицина и след това да се реализирам като лекар, но се надявам да ми остава време за шахмата и конния спорт.

- Джулиана, благодаря ти, че отдели от времето си и ни допусна в своя свят! От името на цялата училищна общност ти пожелавам здраве и успехи на шахматната дъска!

Янко Станчев , XI "д" клас